

Tongstrelend

Het innerlijke rijk der zinnen

Gaisha V

Schrijver: Sanna Es
ISBN: 9789464653434
© Sanna Es 2022

© Vlammeende verzinsels / Gaisha publications 2022

Gaisha

Alle rechten voorbehouden

18+ Dit boek bevat mogelijk schokkende scenes en expliciet taalgebruik en is uitsluitend bestemd voor volwassenen

Deze verhalen zijn fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen uit tongstrelend zijn ontsproten aan de fantasie van de schrijver of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of niet, gebeurtenissen of achtergronden berust op louter toeval

*V*alerie

Grenzeloze verbeelding

Valerie is vrolijk. De zon schijnt, zowel door de dunne gordijnen van de slaapkamer als in haar borst. Ze luistert naar de rustige ademhaling van Raymond. Zijn arm ligt warm op haar buik. Vandaag belooft een mooie dag te worden. Een nieuwe dag, een nieuw begin. Voor haar en Raymond. Hij gaat niet bij haar weg. Hij liet haar voelen dat hij haar nog steeds wil en het was spannend en opwindend. Haar fantasieën worden werkelijkheid, de mogelijkheden zijn grenzeloos. Met hem. Altijd samen met Raymond.

Ze trekt het dekbed op tot haar schouders als de slaapkamerdeur openvliegt en Femke en Milan naar binnen stormen. 'Mam! Ze zit de hele tijd te klieren, wil je zeggen dat ze op moet houden?'

Valerie glimlacht. Haar gebruikelijke zucht blijft achterwege. Niets kan haar gevoel verstoren. Ook dit niet. 'Doe een beetje zachtjes, je vader slaapt nog.'

Zijn arm beweegt en onder de dekens streelt hij haar borsten. 'Niet meer.'

Ze onderdrukt een giechel. 'Ga maar vast naar beneden, zonder ruzie. We gaan zo ontbijten.'

Ze sputtert nog wat en druipen dan mokkend af. De deur valt met een zachte klap achter Milan dicht. Valerie kijkt op de wekker, bijna tien uur. Geen wonder dat ze elkaar zat zijn.

'Ik zal ontbijt maken, dan kun jij vast douchen.'

Zijn vingers blijven strelen. Hij beroert de huid van haar buik, haar borsten en tepels. 'Dat was best wel geil vannacht Val.'

Nieuwe tintelingen verspreiden zich door haar lichaam onder de beweging van zijn vingers en de gedachten aan vannacht. Zijn erectie duwt tegen haar heup en ze weet dat hij hetzelfde denkt. Zoekend glijden zijn vingers over haar buik en tussen haar benen. Valerie duwt zijn hand weg. 'Nu niet Ray, de kinderen.'

'Nu wel Val. De kinderen hebben het veel te druk met hun eigen dingen.'

'Ik heb trek, het ontbijt.'

'Dat loopt niet weg. Ik ben alweer geil.'

Het woord veroorzaakt prettige rillingen, net als vannacht en net als zijn andere woorden.

Valerie voelt zich vies door het zweet en door het geil. Zijn zaad in haar. De vochtige plekken op de lakens. Het is een prettig gevoel van vies, maar toch vies.

‘Ik ga anders wel eerst douchen, dan kun jij daarna.’

Zijn vingers blijven strelen en hij belet haar uit bed te stappen.

‘We kunnen ook samen douchen. Nog een keer en dan lekker geil schoon worden.’

‘Jemig Ray, heb je niet even genoeg? Het was geil.’

‘Het is nog steeds geil.’ Zijn middelvinger glijdt bij haar naar binnen. ‘En jij bent ook nog steeds geil.’

Weer duwt ze hem weg. ‘En jij slaat door. Ik ga douchen.’

Hij weet toch hoe het gaat. Femke en Milan stoppen niet met kibbelen, niet voordat zij beneden is. Met tien minuten staan ze weer aan het bed. Kinderen moeten niet geconfronteerd worden met de aanblik van naakte, in elkaar gestrengelde ouders. Dat zullen ze nooit meer vergeten. Valerie is het ook nooit vergeten.

Raymond reageert verongelikt. ‘Wat wil je nou Val! Nu heb je het spannend, is het weer niet goed.’

Valerie begrijpt donders goed hoe hij zich nu voelt. Zo voelde zij zich ook, nog niet zo lang geleden als hij moe was en deed wat hij altijd deed, zonder verrassingen. Ze lacht en legt haar hand stevig rond zijn erectie. ‘Vanavond Ray, bewaar het voor vanavond. Dan mag je alles van me vragen.’

Hij pakt haar hand en stuurt haar vingers. ‘Alles?’

Valerie knikt ondeugend en knijpt nog iets steviger. Raymond haalt diep adem. ‘En dan doe je ook alles wat ik vraag?’

Ze knikt. ‘Alles.’

Hij groeit in haar hand en de tintelingen worden warmer.

Ze vindt hem sexy en geil. Totaal anders dan een paar weken geleden. Haar fantasieën zijn ook die van hem geworden. Grenzeloze verbeelding. Alles kan en alles mag.

De grenzen aan haar fantasie

De kinderen zijn naar bed en Raymond draait om haar heen. Het is een zondag als alle anderen. Sommige dingen blijven altijd hetzelfde, hoe graag je ook wil dat het niet zo is. Haar belofte van vanmorgen is verdwenen. Juist omdat de zondag op alle voorgaande zondagen lijkt. Raymond is haar belofte echter niet vergeten.

Valerie ruimt de vaatwasser uit en zet de lunchpakketten van Femke en Milan in de koelkast. Een nieuwe week. Een week als alle anderen. De kinderen naar school, Raymond naar zijn werk en alleen nog de herinneringen aan afgelopen nacht. Het komt door het verplichte bezoek aan haar ouders. Het lichte gevoel in haar borst verdween toen ze de afkeurende blik van haar moeder zag. Het bleef niet alleen bij die blik. 'Is die jurk niet een beetje overdreven voor de zondag?'

Raymond gaf haar een knipoog, maar het gevoel kwam niet meer terug.

'Kom je mee naar boven?' Hij legt zijn handen op haar schouders. Ze schudt haar hoofd. 'Ik ben niet moe en ik wil nog in bad.'

'Dan gaan we samen in bad.'

'Ik wil alleen in bad.'

Ze haalt een doek over het aanrecht. Raymond pakt haar hand en trekt haar met zich mee. 'De keuken is schoon Val. Je hoeft niets meer. We gaan naar boven.'

Ze laat zich mee trekken en kan raden wat er in zijn hoofd zit. Valerie deelt de beelden niet. Vanavond niet.

In de slaapkamer trekt hij speels aan de rits van haar jurk, de blik in zijn ogen maakt haar kregel. 'Ik ben niet in de stemming Raymond.'

'Je komt vanzelf in de stemming. Ik zal het bad voor je vol laten lopen.'

Valerie schudt haar hoofd. Belofte maakt schuld? Nee. Het zijn maar woorden, geen belofte. Niemand zegt dat het moet. Er komen nog genoeg avonden en nachten. Dat snapt hij toch ook wel?

Ze kleedt zich verder uit en verwijdt haar make-up. Raymond verdwijnt naar de slaapkamer. Hij kent haar moeder. Hij weet hoe ze onder haar huid gaat zitten als ze op bezoek zijn geweest.

Met een zucht laat ze zich in het warme water zakken. De zoete geur van badschuim vult de ruimte en haar spieren ontspannen. In de slaapkamer kraakt het bed. Weer denkt ze aan de duidelijke afkeuring van haar moeder en ze verdeelt het schuim over het water. 'Misschien moeten we niet elke zondag naar mijn ouders gaan.'

'Prima, voor mij hoeft het niet. Jij wil dat.'

'Ik wil het niet meer.'

Raymond verschijnt naakt in de deuropening. 'Ik vind het best. Heb je dit al eens geprobeerd?'

Ze kijkt naar het ding in zijn hand en de warmte van het water kruipt naar haar gezicht. Het is de kleine buttplug die ze ooit bestelde. Ze weet niet waarom. Ze vindt het idee weerzinwekkend. Ze begrijpt niet waarom mensen dat zouden willen en ze kan zich geen voorstelling maken bij het gevoel. 'Nee en ik wil het ook niet proberen.'

'Maar je hebt het gekocht, dus je bent nieuwsgierig.'

'Zou jij het proberen?'

'Misschien.'

'Nou ik niet. Ik wil het niet.'

'Je zou alles doen.'

'Dat was vanmorgen.'

'Je zei dat ik alles mocht vragen, vanavond.'

'Niet dat.'

Hij legt de plug op de rand van het bad, stapt over de rand van het bad en laat sissend zijn adem ontsnappen als hij de temperatuur van het water voelt. 'Oké, vanavond niet dat. Schuif eens op.'

Ze is nog steeds niet in de stemming, maar haar nieuwsgierigheid neemt de overhand. Ze wil weten wat hij nog meer zal vragen. Ze wil weten of ze dat wel doet.

Wat anderen vragen

Zijn stem komt van ver en trekt haar uit een diepe slaap. 'Val, je telefoon.'

Ze mompelt en kruipt tegen hem aan. Hij slaat zijn armen om haar heen. 'Wie belt er ook zo vroeg.'

Valerie doezelt weg, vol van gisteravond en van wat hij van haar vroeg.

Ze gaan nooit samen in bad, nooit samen onder de douche. Ook tijdens hun prille verkering niet. Ze waren voorzichtig en onzeker, nooit ontdekkend of onderzoekend. Niet zoals nu.

Valerie zat met haar rug tegen zijn borst. Zijn erectie lag tegen haar billen en ze vond het prettig. Ze kwam toch in de stemming. Raymond masseerde stevig haar hoofdhuid en aangename rillingen trokken langs haar rug. Ook door zijn woorden. Hij vroeg hoe het voelde. De vibrator. Hij vond het geil en hij wilde de plug gebruiken. Valerie niet. Nog steeds niet, maar zijn woorden raakten haar ergens van binnen. De fantasie het toch te doen ook.

Ze hadden elkaar gewassen. Hij nam er de tijd voor en ze imiteerde zijn stevige strelingen. Valerie vond zijn reactie prettig en ze vroeg zich af het zou zijn seks te hebben in bad. Nat en glibberig van het schuim. Het waren opwindende beelden. Ze schrok toen hij op de rand van het bad ging zitten. 'Pijp me Valerie.'

Ze houdt er niet van hem te pijpen. Ze weet nooit goed wat ze moet doen, waar ze haar handen moet houden, hoe ze haar mond moet bewegen. Hij vindt het altijd lekker. De zeldzame keren dat ze het deed voelde het als iets wat niet hoort en kon ze in de verte altijd de scherpe stem van haar moeder horen.

'Beschaafde vrouwen doen dat niet.'

Valerie wil niet beschaafd zijn. Ze wil al helemaal niet als haar moeder zijn.

Ze kustte de top. Hij rook naar haar eigen badschuim en knullig likte ze zijn eikel, alsof het een ijsje was. Zijn woorden moedigden

haar aan. Dat vond ze prettig. Ze hoefde niet na te denken, hij vertelde wat ze moest doen. 'Zuigen Val, dat vind ik lekker.'

Ze vond het zelf ook lekker. Zijn harde lul in haar mond. Haar lippen begonnen te tintelen toen ze over hem heen gleed en weer terug. Zijn kreunende woorden spoorden haar nog meer aan. Sneller. Dieper. Steviger.

Ze stopte toen ze merkte dat hij klaar wilde komen en trok hem over zich heen in het water. Vrijen in bad is ook fijn.

Weer zoemt haar telefoon en ze maakt zich los uit zijn armen. Hij vraagt mompelend hoe laat het is. Ze stapt uit bed en kijkt op haar telefoon. 'Het is Zoë, ga maar verder slapen. Ik neem hem beneden.'

Ze gaat het niet doen. Ondanks het cadeau en het geld. Ze gaat niet nog een keer op de winkel passen. Zoë moet maar iemand anders zoeken. Raymond vindt het niet prettig en ze is geen goedkope kracht. Niet meer.

Raymond zoekt teleurgesteld haar warmte. Ze fluistert en de deur van de slaapkamer valt zachtjes achter haar dicht. Hij is al wakker en de opwinding neemt bezit van zijn lichaam als hij aan gisteren denkt. Haar haren nat, haar gezicht vochtig. Kleine druppeltjes hingen aan haar wimpers. Ze was sexy op een manier die hij nog niet eerder van haar zag. Haar weigering toen hij haar vroeg hem te pijpen. De reactie van zijn lul toen ze het toch deed, met haar ogen dicht. De volgende keer wil hij dat ze hem aankijkt terwijl zijn lul in haar mond verdwijnt. Hij wil haar ogen zien als hij nat en glad tussen haar lippen glijdt. Hij wil zien hoe geil ze het vindt. Hij wil in haar mond klaarkomen en dat ze zijn zaad doorslikt. Hij wil weten dat ze het geil vindt en dat ze niet genoeg van hem kan krijgen.

Zijn lul is alweer stijf. Langzaam beweegt hij zijn hand over de schacht en hij denkt aan haar zachte, warme mond. Hij kreunt. 'Verdomme wat was dat lekker.'

Ze wil het spannend en ze wil meer. Zolang ze weet dat het is wat hij ook wil, wil ze meer. Raymond wil ook meer. Hij wil niet gewoon met haar vrijen. Hij wil haar neuken, met alle liefde die hij in zich heeft. Hij wil dat ze terug in bed komt zodat hij haar kan laten voelen hoe lief hij haar heeft.

Ze rent naar boven, haar badjas al los. De nacht is vergeten, de warmte in haar lichaam verdwenen. Het verlangen naar Raymond ook. De paniek van Zoë is op haar overgeslagen en slaat van haar over op Raymond als ze deur open gooit en hij haar gezicht ziet. Zijn handen liggen stil, zijn lul slinkt. Hij komt overeind. 'Val, wat is er?'

'Brand. De winkel. De kaarsen. Ik heb de kaarsen laten branden. Ik ben ze vergeten. Ik moet naar Zoë.'

Haar schuld. Omdat ze haast had. Omdat ze snel met Louisa weg wilde. Omdat ze boos op Raymond was.

Ze moet Zoë vertellen dat het haar schuld is.

Zin door zin maken

Valerie loopt langzaam over het grote plein naar de winkels aan de overkant. Daar is ook de winkel van Zoë. Sinds die noodlottige ochtend kan Valerie er niet wegblijven. Toen waren er veel mensen. Zoë was er ook, samen met die man. Valerie had haar nooit eerder zo gezien. Zo wanhopig en verslagen. Dikke rookwolken stegen op uit het pand en de hitte was zelfs van een flinke afstand te voelen. En het is haar schuld. Ze moest het Zoë vertellen.

Zoë hoorde haar niet. Valerie's woorden leken van haar af te glijden.

Die man stelde zich voor. Minggus, de rest heeft ze niet onthouden. Wat is dat voor een naam. En dan die vrouw, met haar sieraden en dat lange gewaad. Wie kleedt zich nog zo.

Hij noemde Zoë Cara. Het zal vast een betekenis hebben. Zoë kreeg een vreemde blik in haar ogen als ze naar hem keek en hij leek de enige die tot haar door kon dringen. Bijna alsof ze alles in de handen van die man had gelegd. Niet dat de paniek verdween, maar hij kreeg haar rustiger. Zodat ze kon luisteren naar Valerie's woorden.

Ze vertelde alles, ook over Louisa en dat ze boos en jaloers was. Ook hoe schuldig ze zich voelde toen ze het cadeau op het aanrecht vond, de enveloppe met geld. Ze wilde iets terugdoen. Voor Zoë en de winkel. 'Jij zegt het ook. Ik kan sfeer maken en brengen.'

Haar woorden probeerden te verzachten wat niet te verzachten viel. 'Het spijt me vreselijk Zoë.'

Het spijt haar ook dat ze niet heeft gewacht. Het was niet het juiste moment. Raymond had gelijk. Het heeft geen zin en later zal het niet meer uitmaken. Nu maakte het nog wel uit. Zoë zocht een schuldige. Valerie gaf haar een schuldige. Toen ze haar armen om haar heen wilde slaan, duwde Zoë haar van zich af. De blik van ontzetting maakte plaats voor minachting. Valerie blijft die blik voor zich zien.

Ze gaat op een bankje zitten. Er staat een grote bus van een schoonmaakbedrijf voor de winkels. Spullen worden naar buiten gedragen en weggebracht. Misschien naar een opslag Valerie hoopt dat niet alle spullen onherstelbaar beschadigd zijn. Ze hoopt dat de winkel in ere herstelt kan worden. Zoals het was. Ze zal Zoë helpen, waar ze kan. En ze zal er niets voor vragen. Nooit. Het is het minste wat ze kan doen.

Voor de zoveelste keer probeert ze haar te bellen. De zachte stem van Zoë vertelt haar dat ze niet op kan nemen, maar dat ze terug zal bellen als ze iets inspreekt. Ze belt niet terug. Valerie heeft haar niet meer gesproken sinds die ochtend. Zoë negeert haar, ondanks de woorden van die man.

'Niemand heeft schuld. Het is een ongelukkige samenloop van omstandigheden.'

Valerie kan niet zonder Zoë en Zoë heeft haar nodig. Ze moet haar helpen. Zoë zal haar hulp accepteren, of ze wil of niet. Ze kan niet anders. Valerie heeft geld en als er iets is dat Zoë niet heeft ...

Raymond probeert het uit haar hoofd te praten. Hij weet wat ze denkt. Het geld uit haar fonds. Valerie heeft het nooit nodig gehad, maar nu gaat ze naar haar vader. Nu heeft ze het wel nodig. Voor Zoë. Valerie kan het in haar winkel investeren. Haar vader zal het haar niet weigeren en Zoë zal haar dankbaar zijn. Raymond is echter fel tegen het plan. 'Je moet de feiten accepteren Valerie. Ze

wil jouw hulp niet. Ze geeft jou de schuld. Die winkel is haar alles.'

Niet meer. Valerie zag het. Die man is veel belangrijker. Belangrijker dan Valerie ooit voor Zoë is geweest.

Raymond blijft op haar in praten, zich niet bewust van Valerie's echt gedachten. 'Zet het uit je hoofd Val. Zelfs als je vader akkoord gaat. Ze wil het niet. Ze heeft jou niet nodig.'

Misschien heeft hij gelijk, misschien is de vriendschap nooit geweest zoals ze dacht. Zoë lijkt makkelijk zonder haar te kunnen. Al haar telefoontjes en pogingen het goed te maken hebben tot nu toe niets uitgehaald, maar Zoë kan niet eeuwig boos blijven. Er komt een moment dat ze bijdraait.

'Ze is mijn vriendin Ray, dat blijft. Door dik en dun. Altijd. Het maakt niet uit wat je zegt. Ze komt terug en dan zal ze me dankbaar zijn. Omdat ik haar kan helpen.'

'Je leeft in een droomwereld Val. Kom, we gaan naar bed.'

Ze gaan altijd samen naar bed. Nooit meer apart. Raymond en zijn idiote fantasieën ook. De nacht na de brand vertelde hij het haar, zijn hoofd was alweer ergens anders. Het raakt hem niet. Zoë is niet belangrijk voor hem. Hij wil dat ze Zoë vergeet. 'Zoë vergeet jou ook. Je hebt haar niet nodig. Je hebt Louisa, Adnan en Naomi. Mij.'

Hij had het ergens gelezen. Ze vindt het stom en idioot. Wie doet zoïets. Raymond vindt het spannend. 'Wij doen het Valerie, ik wil dat. Vanaf nu, een jaar lang, elke dag.'

Hij is gek. Een jaar lang, elke dag seks. Ze weet niet waar hij het gelezen heeft, maar vindt het een achterlijk plan. Ze hoeft niet elke dag. Gewoon meer passie als ze het doen en anders dan ze gewend zijn. Het begin is er, maar het hoeft niet dagelijks. Ze heeft geen zin in dagelijks.

'Dan maak je maar zin. Geen zin in seks bestaat niet en masturberen mag ook. Zolang het maar samen is.'

Valerie weet dat het stom is, maar nu verlangt ze terug naar avonden vroeg in bed met een boek. Zonder Raymond. Hij wil dat ze op hem wacht. Wacht ze niet dan maakt hij haar wakker. Ze

gelooft hem niet. Hij kan haar niet dwingen. Als ze niet wil, dan wil ze niet.

‘Ik ga morgen naar mijn vader, ik ga het hem vragen.’

Hij legt zijn hand op haar mond en streelt haar. Het zijn liefkozingen waar ze niet op zit te wachten. Niet vanavond. Hij is al opgewonden, maakt haar net genoeg vochtig voor hij op haar gaat liggen en bij haar naar binnen komt. Haar lijf staat op de automatische piloot. Zo ging het altijd. Haar gedachten zijn bij Zoë en bij haar vader. De stem van Raymond jaagt de gedachten weg. Zijn woorden winden haar toch op. ‘Elke dag Valerie, een jaar lang. Jij en ik en onze fantasieën, ons verlangen.’

Haar heupen komen hem tegemoet.

‘Alle speeltjes, nog meer speeltjes, we kopen ze samen.’

Ze slaat haar benen om hem heen en trekt hem dieper.

‘Ik wil je neuken als je hakken draagt, buiten, op plekken waar het niet kan, op mijn werk. Je komt een keer naar mijn werk.’

Zoë verdwijnt. Valerie’s plannen verdwijnen en ze krijgt zin. Zin door zin te maken.

Partnerschap

Het gesprek met haar vader gaat niet helemaal zoals ze verwacht, maar scheidt haar hoopvol. Het geld komt vrij als Zoë akkoord gaat. Zoë moet akkoord gaan. Ze kan niet meer terug naar de winkel, de schade is te groot en andere panden zijn er niet. Niet voor die prijs. Valerie weet het. Ze heeft het uitgezocht. Zoë zal haar hulp accepteren. Ze kunnen iets kopen. Samen. Een pand waar ze opnieuw kan beginnen. En Zoë zal haar bij de winkel betrekken. Niet als oppas, maar als collega. Mede-eigenaar. Valerie zal niet meer afhankelijk zijn van Raymond en mensen zullen weten wie ze is. Valerie, van die leuke, brocante boetiek.

Voor de zoveelste keer spreekt ze Zoë’s voicemail in. Ze wil haar vertellen van het plan dat alles goed moet maken.

Valerie rijdt langs haar huis. Zoë's auto staat in één van de parkeervakken. Ze is thuis. Valerie ziet haar in de woonkamer en belt aan. Die man doet open. Hij laat haar niet binnen, maar roept Zoë en zegt dat ze op moet schieten. Met twee volle tassen loopt hij naar buiten. Zoë verschijnt bij de deur. Haar gezicht is bleek en er liggen vermoeide kringen onder haar ogen. 'Wat is er Valerie. We hebben haast.'

'We moeten praten.'

'Niet nu, ik heb geen tijd.' Zoë loopt naar buiten, sluit de deur en draait hem in het slot.

'Wanneer dan? Ik probeer je al dagen te bellen, misschien kun je een keer terugbellen?'

'Later.'

Zoë duwt haar nog net niet aan de kant. Het maakt Valerie onzeker, maar haar ongeduld is groter. 'Ik heb een idee, voor je winkel. Zodat we opnieuw kunnen beginnen. Samen. Ik heb geld.' Zoë kijkt haar glazig aan en schudt haar hoofd. 'Later Valerie, het komt nu niet goed uit.'

Ze loopt al weg, naar die man bij zijn auto. Valerie loopt achter haar aan en probeert haar tot stilstand te brengen. 'Laten we dan iets afspreken, ik bel je vanavond, of morgenavond. Je kunt ook naar me toe komen. Je kunt mee eten, blijven slapen ook.'

'Ik bel jou oké. Ik moet nu gaan.'

Zoë stapt in de auto, zegt iets tegen die man en knikt. Ze kijkt Valerie niet meer aan en Valerie zucht gefrustreerd. Ze wil alleen maar horen dat alles nog steeds goed is. Ze wil haar vertellen van haar plan en ze wil horen dat Zoë ook enthousiast is. De winkel zal beter worden. Groter en mooier. Valerie heeft er oog voor. Ze kan sfeer brengen. Zoë heeft het zelf gezegd.

Vastberaden trekt ze haar schouders naar achteren. Ze zal haar vader zeggen dat Zoë akkoord gaat. Ze heeft al een pand voor ogen. Het is groot en ligt net buiten de stad. Er moet veel aan gebeuren, maar dat geeft niet. Valerie heeft tijd en Zoë is niet in de positie te weigeren.

~

Raymond haalt opgelucht adem. Nog een klant met veel noten op zijn zang, maar uiteindelijk heeft hij hem over de streep weten te trekken. Hij kan wel een potje breken tegenwoordig. Nu nog meer. Dit is een grote klant, net als het bedrijf van Wouter. Hij moet

Wouter bellen. Binnen halen is niet genoeg. Hij moet interesse tonen. Tijd steken in zijn klanten. Ook na werktijd. Hij laat zijn assistent een tafel bij de Italiaan reserveren en zowel Wouter als de nieuwe klant uitnodigen. Vanavond al. Als het niet kan is de reservering zo weer ongedaan gemaakt. Wouter kan ook profijt hebben aan zijn nieuwe klant. Het is een win-win. Iedereen tevreden.

Hij strekt zijn rug en stuurt Valerie een bericht dat ze oppas moet regelen. Hij wil dat ze meegaat en voelt zich groot en mannelijk. Valerie geeft hem dat gevoel. Dat gevoel kwam ook toen een collega zonder kloppen de deur van de vergaderruimte opende. Raymond wees hem terecht. Het was een belangrijke meeting. Niet storen, hij heeft het duidelijk gezegd. Hij gaf ook zijn assistent er van langs. De jongen is nog nieuw en hij doet zijn best, maar fouten moeten meteen gecorrigeerd worden.

Het gevoel is onbeschrijfelijk. Alsof hij klaarkomt, maar dan in zijn hoofd. Zwellend en bonzend, met een geil verlangen naar het echte werk.

Snel kijkt hij naar de klok. Femke en Milan zijn nog een paar uur op school. Weer tikt hij een berichtje naar Valerie.

‘Kom hierheen. Ik heb je nodig. Trek iets zakelijks aan, een rok en hakken.’

Nu wordt hij ook hard en heet. Niemand zal hem ooit nog mietje noemen. Hij weet dat het gebeurde, maar niemand zal het nog doen. Hij grinnikt. Niemand van zijn collega's heeft een vrouw die komt opdaven zodra hij het vraagt. Raymond heeft wel zo'n vrouw. Hij wist het heel lang niet, maar Valerie is zo'n vrouw. Ze wil zo'n vrouw zijn.

Eerst het bericht dat ze oppas moet regelen, waar ze mee bezig is. Nu het bericht dat hij haar nodig heeft en dat ze iets zakelijks aan moet trekken. Waar kan hij haar in godsnaam voor nodig hebben? Mopperend kleedt Valerie zich om. Ze kan niet eens zeggen dat ze het druk heeft. Hij zal vragen wat ze aan het doen is. Ze kan zo snel niets verzinnen. Valerie heeft het niet druk. Het huis en haar kinderen. Er is geen winkel meer om in te helpen. Raymond kent haar ritme, haar hardlooprondje en de dagen dat ze naar de sportschool gaat. Altijd vroeg in de ochtend.

Terwijl ze zich omkleedt belt ze haar buurmeisje. Ze heeft vaker opgepast en zegt bijna altijd ja. Vanavond kan ze niet, wat maakt dat Valerie geen opties meer heeft. Voor haar ouders is het te kort dag, de ouders van Raymond wonen te ver weg en Zoë kan ze niet vragen. Raymond bedenkt maar iets en als dat niet lukt dan is het jammer. Hij moet niet denken dat hij haar op kan laten draven wanneer hij daar behoefte aan heeft. Zo'n vrouw is ze niet.

Ze komt binnen in de grote ruimte waar ze het bureau van Raymond weet. Ze is hier een paar keer geweest. Niet vaak, ze heeft hier niets te zoeken. Het is Raymond's domein. Zijn verhalen zijn genoeg om zich een voorstelling te maken. Cijfers, grote financieringen voor even zo grote bedrijven. De wereld van Raymond. Niet die van haar en dat wil ze graag zo houden. Ze vraagt een jonge vrouw naar Raymond en wordt de andere kant op gewezen, weg van de grote ruimte en vaag herinnert ze zich dat hij vertelde dat hij nu een eigen kantoor heeft. Ze staat in een brede gang met deuren aan weerszijden, kleine bureau's met jonge mensen ervoor. Naambordjes op de deuren. Ze zoekt die van Raymond en vindt zijn naam op de derde deur.

Raymond Maertens, financieel adviseur.

Ze vraagt zich af of hij altijd adviseur is geweest en waarom ze eigenlijk geen flauw idee heeft wat hij precies doet. Achter haar schraapt iemand zijn keel. 'Kan ik u misschien helpen?'

'Ik heb een afspraak met Raymond.'

'Met mijnheer Maertens. Uw naam?' De magere jongen klikt een scherm op zijn computer open en kijkt haar vragend aan.

'Valerie Maertens. Ik ben zijn vrouw.'

De jongen stamelt ongemakkelijk.

'Het spijt me, ik wist niet dat ... Wilt u koffie, thee?'

'Koffie, lekker. Kan ik doorlopen?'

'Natuurlijk.'

Ineens voelt ze zich belangrijk. Dat komt door de ogen van die jongen. Ze moet Raymond vragen wie hij is. En sinds wanneer heeft hij een assistent? Is hij echt zo belangrijk?

Raymond komt naar haar toe als ze binnen komt en steekt even zijn hoofd buiten de deur van het kantoor. 'Ik wens niet gestoord te worden Jeffrey, kan ik daar van op aan?'

Jeffrey krijgt een kleur en knikt. 'Natuurlijk mijnheer Maertens.'

Valerie wacht tot Raymond de deur heeft gesloten en zet haar tas op zijn bureau. Het is een kaal kantoor, te groot voor de weinige meubels. Ze glimlacht als ze de foto's van haar en die van de kinderen op zijn bureau ziet staan. 'Je moet het hier wat leuker aankleden, een bank of zo en wat planten.'

Hij zoent haar en duwt zijn tong in haar mond. Zijn handen schuiven haar rok omhoog. Valerie probeert hem weg te duwen.

'Jemig Ray, moest ik daarom komen. Heb je me daarvoor nodig?'

Hij grinnikt. 'Precies Val, alleen maar daarvoor, ik ben geil. Doe je blouse open.'

Ze begint sneller te ademen als ze zijn gezicht ziet. Er dansen ondeugende lichtjes in zijn ogen.

'Maar je collega's, die jongen en de deur is niet op slot.'

'Geloof me, Jeffrey zal zorgen dat er niemand binnen komt, hij weet wat ik van hem verwacht.'

'Heb je hem verteld dat ...'

'Nee, natuurlijk niet.'

'Maar ...'

'Stil Val, gewoon genieten. We hebben niet veel tijd. Je moet Femke en Milan ophalen.'

Ze laat het over zich heen komen en knoopt haar blouse los. De grote ramen bieden uitzicht over de stad met daarachter de brede rivier. Ze kan het park zien. Kleine, bewegende poppetjes in het groen. Als ze omhoog kijken ...

'Kunnen mensen ons zien?'

'Maak je geen zorgen. Niemand kan ons zien.'

Hij hijgt in haar oor en heeft haar rok al tot haar middel opgestroopt, haar slip naar beneden. Al zoenend duwt hij naar het raam.

'Kijk maar, zelfs als ze omhoog kijken zien ze niets.'

Het kantoor aan de overkant staat leeg. Grote pamfletten met gele letters hangen op de ramen. Het is te huur.

Raymond heeft niet gelogen. Hij is geil en de gedachte dat hij naar haar verlangt, ook als ze er niet is, raakt haar. Met een zucht kantelt ze haar bekken. Hij mag haar hebben zoals hij wil. In zijn kantoor, met een deur zonder slot en zijn collega's aan de andere kant van de muren. Een jaar lang, elke dag. Vanavond kan Valerie alleen naar bed. Met een boek.

Verborgen kanten

Het gevoel blijft lang in zijn lichaam zitten en is een bijzondere bonus op het binnenhalen van een grote klant. Hij krijgt alle lof van de senior en weet dat zijn collega's met andere ogen naar hem kijken. Ook nu ze Valerie hebben gezien. Hij hoort het gefluister in de gangen en in zijn borst gloeit het trots. Het is geile trots.

'Zag je die stoot.' Het zijn de woorden van Klaas, niet voor zijn oren, maar hij hoorde ze toch. Plat en soms vunzig. Raymond kan zich er aan storen. Vrouwen zijn geen voorwerpen waar je een cijfer of een nietszeggende naam aan kunt plakken. Nu is hij trots. Die stoot is toch maar mooi zijn vrouw en ze komt wanneer hij het haar vraagt. In een strakke rok en op hoge hakken. Met recht een stoot. Ze zorgt voor een korte pauze met een prettige ontlading. Het geeft energie voor de rest van de dag. Toch wordt hij loom. Het gevoel hoort bij de avond en het bed. Hij trekt zijn jasje recht en loopt langs zijn assistent. 'Ik ben zo terug.'

Via het trappenhuis gaat hij naar het dak. De rookplek van het bedrijf. Raymond rookt niet, dus hij heeft er niets te zoeken. Nu wel. Hij wil de gesprekken horen. Het is borstklopperij. Iets waar hij altijd op neer keek. Overdreven onzin. Nu begrijpt hij het. Groot en mannelijk zijn. Het beeld wat mensen nu van hem hebben. Valerie ook. Hij liet het haar voelen. Hard en heet. Ook zij kijkt nu anders naar hem. Hij is geen simpele kantoorslaaf meer. Hij telt nu mee.

Zijn telefoon trilt in zijn binnenzak. Het is zijn privé telefoon. Met het nieuwe kantoor en de grotere verantwoordelijkheden kwam een zakelijke telefoon, een laptop én een zakelijke rekening. Voor etentjes als die van vanavond. Hij grijnst. Het zal Valerie zijn. Haar reactie op wat zij ook in hem zag.

'Geen oppas vanavond Ray. Dus tenzij jij iets weet...'

Het gevoel in zijn borst wordt kleiner. Ze hoeft niets en het weinige dat hij van haar vraagt doet ze niet. Hij wil dat ze meegaat. In de kleding die hij samen met haar kocht. Zijn vrouw. Een stoot.

Geen woord over net. Hij zag wat het met haar deed. De blosjes op haar wangen en haar glanzende ogen. Haar snelle ademhaling. Ze vond het geil. Hij wil dat ze hem vertelt hoe geil. Het is wat ze wilde. Anders dan altijd. Snel en opwindend. Hij geeft het haar. Hij geeft haar alles, maar een oppas regelen kan ze niet.

~

Gehaast, in haar strakke rok en op hoge hakken verschijnt ze op het schoolplein. Net op tijd. De reactie van Femke is kinderlijk verbaasd. 'Wat ben je mooi mama.'

Valerie voelt zich vies en plakkerig. Het kleeft aan de binnenkant van haar dijen en haar slipje is nat. Haar gezicht wordt warm als ze bedenkt dat anderen het misschien kunnen zien. Meteen duwt ze haar kin naar voren. Anderen zijn saai. Wat zij en Raymond doen. Snelle, geile seks, gewoon op kantoor. Omdat het kan. Raymond is geil en belt haar, bestelt haar. Zij komt bij hem, geeft hem wat hij wil en krijgt er wat voor terug.. Mensen weten niets, alleen zij en Raymond weten. Het is spannend, met een zinderend verlangen naar meer.

Thuis leest ze zijn berichtje.

'Ik heb het zelf geregeld. Een nichtje van Adnan. Ze is er rond zes uur.'

Ooit was Adnan de bron van haar fantasieën op momenten dat ze haar vingers liet dansen. Adnan en andere gezichten. Nooit het gezicht van Raymond. Vanmiddag ook niet. Het was zijn lichaam en het waren zijn handen. Zijn gezicht zag ze niet. Haar fantasie verdreef hem met geil geweld uit haar hoofd.

Zij is een succesvolle zakenvrouw en had een meeting met een klant. De man wordt wild zodra hij haar ziet en duwt haar zonder pardon tegen de grote ramen. Het kantoor om haar heen was luxe, niet kaal. Grote planten en leren banken. Een glazen tafeltje met flessen drank. Ze werd genomen zonder zelfbeheersing. Daarna kwam de handtekening onder een belangrijk contract. Seks in ruil voor de grote deals.

Dat kan ze niet met Raymond delen.